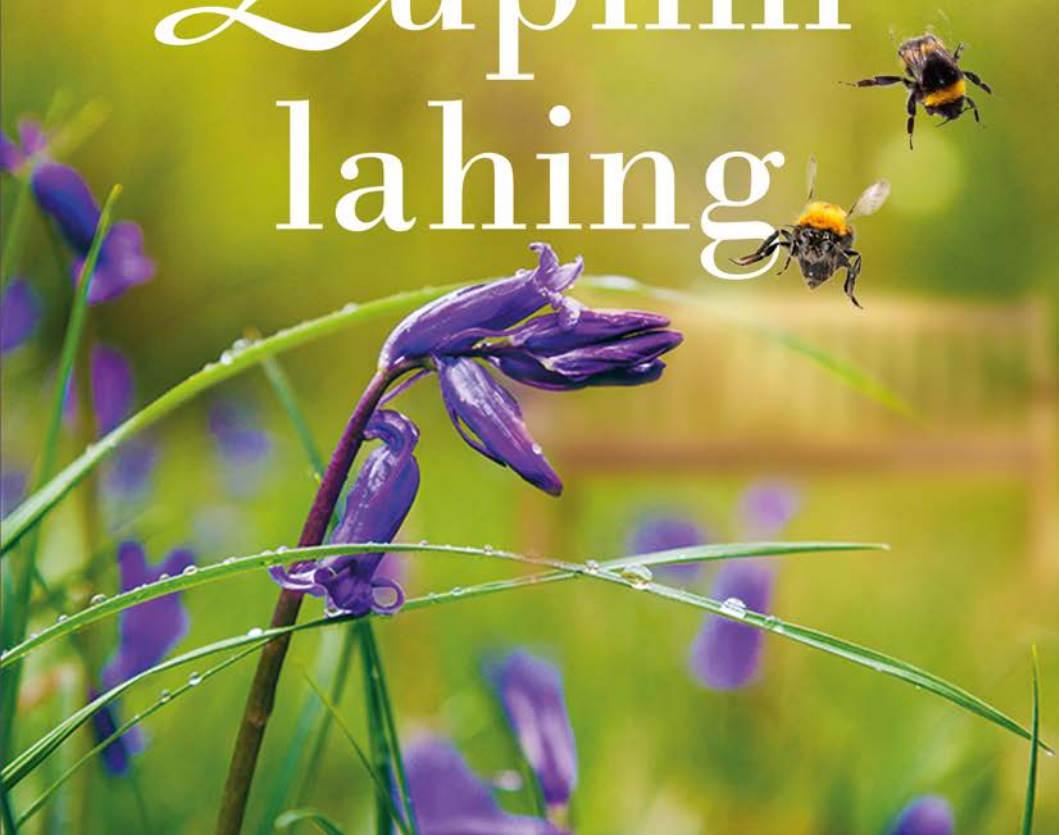

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN
BROWN

Lupiini-
lahing

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Bluebonnet Battle
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Leah Jacobs-Gordon

Text copyright © 2022 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

R01420223
ISBN 978-9949-87-040-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See teos on pühendatud
Theodore ja Nora Fiermanile.
Nad korjasid sidruneid tädi Liddy
pirukate jaoks ja saatsid need üle
kogu pika maa Californiast mulle!*

Esimene peatükk

„Tädi Liddy, siin Clovis. Bridget ja mina oleme praegu teel haiglas. Tead sa uudist? Wanda Massey elab minu ja Bridgeti naabruses paar maja edasi ning me läksime sinna, et vaadata, kas me saame kuidagi aidata, kuid teda tõsteti juba surnuautosse, et ta otse matusebüroosse viia.“

„Noh, see on uskumatu,“ ütles Liddy. „Ta polnud palju vanem kui viiskümmend. Kas meie lõunasöök kohvikus on ikka veel jõus?“

„Jah. Bridget käskis sulle edasi öelda, et me arutame seda hiljem. Ta räägib praegu telefonitsi oma isaga,“ vastas Clovis.

Polnud oluline, millises ühest linna kolmest kirikust inimene käis; kui tuli surm, sai Liddy Latham tavaliselt *kõne* veel enne, kui kadunuke oli isegi ratasraamile tõstetud ja linna ainsasse matusebüroosse viidud. Perekond hakkas matuseid planeerima, kuid Liddy võis isegi kinnisilmi perekonna peielaua kavandada ja ta tõi selle sündmuse puhul alati ühe oma kuulsatest sidrunipirukatest välja.

Bonnetit ümbritsev lugu oli selline, et Taylorid, Liddy vanavanemad, olid hõivanud karjamaa kohas, kus asus nüüd peatänava üks kahest valgusfoorist, ning ostnud aakrite kaupa maad. Selleks ajaks, kui saabusid Harry Davise vanavanemad, olid nad ehitanud kiriku ja just siis algas vihavaen. Harry vanavanemad tahtsid osta osa Taylori maast, et ehitada sinna kõrts, kuid Taylorid olid usklikud inimesed. Kolm

sugupólve ja rohkem kui sada aastat hiljem oli võitlus valduse pärast ikka veel olnud kahe perekonna vaheliseks tüliõunaks.

Liddy oli sündinud Bonnetis ja abiellunud kohe pärast seda, kui ta keskkooli lõpetas. Tema kuulsuse peamine põhjus oli see, et talle ja ta vennale Paul Taylorile kuulus ikka veel enamik kauplusi peatänaval, samuti palju aakreid Bonnetist idas – ja ta tegi universumi parimaid sidrunipirukaid. Tema köögiseinad olid kaetud raamitud lintidega, mida ta igal aastal maakonnalaadal oli võitnud. Ainult Liddyl ja Jeesusel – ta oli kindel, et tema vanavanaema oli seda jaganud, kui ta taevasse jõudis – olid nüüd tema sidruni-beseepirukate ja klassikaliste sidrunipirukate retseptid ning ta andis pühaliku vande jagada neid retsepte mõne sugulasega oma surma eelõhtul.

Kui ta sõitis haiglasse, kus ta teisispäeviti kuni keskpäevani vabatahtlikuna töötas, mõtles ta, et ta polnud pidanud enam nädalaid pirukat tegema. Ta vajutas nupule, et helistada oma nooremale vennale Paulile, ja asetas telefoni oma kuumroosa Caddy 1965 kõrvalistmele.

„Hei, kas sa kuulsid, et Wanda Massey suri täna hommikul?“ küsis ta, kui vend kolmanda helina peale vastas.

„Jah, kuulsin. Bridget helistas äsja. Ta rääkis mulle, et Wanda töötas eile kuni sulgemiseni, läks siis koju ja tegi õhtusöögiks isegi kanapraadi. Kui abikaasa püüdis teda hommikul äratada, oli ta juba läinud.“

„Ma isegi ei teadnud, et ta oli haige,“ ütles Liddy. „Olen kindel, et matused on kas neljapäeval või reedel.“

„Kas ta käis meie kirikus?“ küsis Paul.

„Ülestõusmispühade ja jõulude ajal, kuid arvan, et see ei ole nüüd tähtis. Igaühel on perekond, kellele tuleb pärast teenistust peielaud serveerida. See on osa lõpetatusest,“ vastas Liddy. „Ma teen õhtupoolikul kindlaks matuste täpse aja ja planeerin peielaua. Huvitav, mis juhtus. Ta oli ainult umbes viiekümnene. Vaene vana Harry on omadega läbi. Wanda on tema jaoks seda bürood pidanud sellest ajast peale, kui ta keskkooli lõpetas.“

„See on tõsi,“ kinnitas Paul. „Kas Ruth Ann jõudis juba haiglasse? Ta meenutas mulle täna hommikul, et ta töötab koos sinuga vabatahtlikuna ja siis te sööte kõik koos lastega kohvikus lõunat.“

„See on tõsi.“ Liddy nägi oma vennanaise SUV-i endast möödumas. Tavaliselt ta sõidu ajal ei rääkinud, kuid täna hommikul oli telefon surutud vastu ta vasakut kõrva. „Mitte keegi ei teegi kunagi nii head tööd, nagu Wanda teeb... või ehk peaksin praeguses punktis ütleva *tegi*. Nägin teda eile kontoris, kui läksin apteeki rohtu ostma, ja ta nägi välja täiesti tervena.“

„Bridget ütles, et Wanda abikaasa rääkis talle, et Wandal oli juba mõnda aega aneurüsm, aga ta hoidis seda salajas,“ ütles Paul.

Liddy keeras auto parkimiskohale haigla ees ja lülitas mootori välja. Enne kui ta jõudis ukse avada, oli Ruth Ann oma autost väljas ja lehvitatas talle. „Ruth Ann parkis just praegu, seega parem lähen haiglasse. Öhtul näeme.“

„Ma olen seal. Mis sa arvad, kas saad teha ühe ekstra sidrunipiruka?“ küsis Paul.

„Sa oled alati suutnud mind millesse tahes keelitada.“ Liddy naeris. „Mul on oad aeglases keetjas haudumas. Praen kartuleid ja küpsetan pannitäie maisileiba ning jah, ma teen ka sidrunipirukat.“

„Ma armastan seda, et sa oled minust kaksikümmend aastat vanem ja oled mind hellitanud sellest ajast peale, kui ma sündisin.“ Paul naeris. „Näeme öhtusöögil.“

Ruth Ann toppis punase juuksesalgu kõrva taha. „Kas sa kuulsid, et Wanda suri äsja une pealt? Jõuab päris kõvasti päralt, sest ta oli minuvanune. Lõpetasime keskkooli samal aastal, kuigi olime erinevates osariikides.“ Ruth Ann oli Texases elanud kolmkümmend aastat ja tal oli ikka veel pehme Louisiana aktsent.

„Mida ma ei suuda uskuda, on see, et ta sai Bonnetis, Texases, saladust hoida.“ Liddy raputas uskumatult pead. „Kui ta poleks ära surnud, oleks ta selle eest auhinna ära teeninud, või ehk peaksime mõtlema, et teeme ta kõige esimeseks lupiinifestivali kuningannaks. Selles linnas millegi salajas hoidmine on suur asi.“

„Aamen,“ nõustus Ruth Ann, kui nad läksid läbi vestibüüli haigla väikese kingitustepoe poole, kus nad kahekesi teisipäeval pool päeva töötasid. Tema telefon helises ning ta peatus ja vastas, samal ajal kui Liddy ukse lukust lahti keeras ja poes tuled põlema pani. „Sa teed

nalja. “Tema tavaliselt sügav hää! tõusis peaaegu piiksatusesks. „Jah, ma räägin talle. Meil tuleb kiire nädalalõpp.“

„Mida sa mulle räägid?“ küsis Liddy.

„Paul rääkis mulle, et ka Jack Dawson on surnud.“ Tema rohelised silmad täitusid pisaratega.

Liddy ruttas tema juurde ja võttis ta embusse. „Mul on nii kahju. Ma tean, et sina ja Paul olite Harry, Jacki ja Barbaraga head sõbrad.“

Ruth Ann tegi paar sügavat hingetõmmet ja astus tagasi. „Paul ütles, et ta läheb oma lõunapausil Barbarat vaatama ja võtab mingit toitu kaasa, ja ära muretse, Harry ei ole seda laadi mees.“

„Ta ei tarvitse olla, kuid ta õde Matilda läheb vere peale välja,“ väitis Liddy. „Sa tead, kui kõvasti see naine mind vihkab. Kullake, kas sa tahad Jacki koju minna ja seal abiks olla? Ma saan seda poodi ka üksi pidada. Kuid ma pean tunnistama, et ma olen mures. Hoone, milles on kinnisvarabüroo, kuulub meile. Mis siis, kui Barbara või Wanda perekonnad meid kohtusse kaebavad?“

„Ei, ma olen kindel, et kõik nende tütreid on seal aitas,“ vastas Ruth Ann, „kuid ma tahaksin sind õhtusöögiga aidata. Ja Matilda on lihtsalt kuum õhk, nii et ära raiska talle enam mõtet, et ta võib meid kohtusse kaevata.“

„Ma loodan.“ Liddy võttis oma vabatahtlikuvesti ja libistas selle üle pea. „Mis Jackiga juhtus?“

„Paul ütles, et tal oli südameinfarkt ja nad tõid ta kiiruga haiglasse, aga ta oli surnud, enne kui nad siia jõudsid.“

„Kaks ühel nädalalõpul ja mõlemad Harry Davise kinnisvarabüroos tööl.“ Liddy kortsutas kulmu. „Kumbki neist polnud isegi pensionieas. Vaene vana Harry. Isegi kui meie perekonnad kunagi läbi ei saanud, meeldis ta mulle rohkem kui need ülejäänud Davise võllaroad. Huvi-
tav, mida ta tegema hakkab. Ta on rääkinud pensionile jäämisest. Võib-olla paneb ta büroo lihtsalt kinni ja lõpetab. Ta ei suuda kogu seda tööd ilma kellegi abita teha.“

„Kui ta on tark, hoiab ta sellest büroost eemale. Seal kohas võib olla midagi, mis inimesi tapab,“ oletas Ruth Ann.

„Ära sellist asja isegi mõtle. Kolm peielauda ühel nädalalõpul oleks peaaegu võimatu,“ ütles Liddy.

Ruth Ann asetaskäe oma südamele. „Oh. Mu. Jumal!“

„Armas Jeesus!“ ahhetas Liddy. „Kas ma peaksin Bridgetile või Clovisele helistama?“

„Ei, ma lihtsalt mõistsin, et Matilda tuleb matusteks siia. Mis siis, kui ta otsustab Bonnetisse jääda?“ Ruth Anni sõnad tulid ülepeakaela välja.

Liddy löi käe üle oma suu ja ütles siis: „Püha jumal! Ma polnud mõtelnud, et ta võib Bonnetisse jääda rohkem kui paariks päevaks.“

„Sellest tuleb suur segadus.“ Ruth Ann ohkas.

„Ema.“ Bridget tormas uksest sisse ja tuli läbi ruumi, et oma ema kallistada. „Ma just kuulsin Jacki kohta. Mul on nii, nii kahju. Pean päris kiiresti esmaabiruumi tagasi minema. Meil on ooteruum rahvast täis, kuid ma lihtsalt pidin veenduma, et sinuga on kõik korras.“

„Ma olen kurb, kuid minuga saab kõik korda.“ Ruth Ann tõmbas leti pealt karbist paberist taskurätiku ja pühkis silmi. „Näeme lõuna ajal, *chère*.“

„Hea küll, aga kui sa mind vajad, lihtsalt helista...“ Bridget keeras ringi ja tegi Liddyle kallistuse. „See kehtib ka sinu kohta, tädi Liddy.“

Liddy kallistas teda vastu ja ütles: „Aitäh, kallis.“ Bridget ruttas kingituste poest välja ja kadus mööda pikka koridori. Ta oli oma ema täielik koopia – punapäine ja samblaroheliste silmadega. Ruth Ann oli oma mõlemat tüdart, Bridgetit ja Ameliat, õnnistanud oma iiri geenide – ja oma temperamendiga.

„Mida me selle kõigega teeme?“ küsis Ruth Ann.

„Me ei hakka muret laenama kuni teame, et meil on mure, millega tegelda,“ vastas Liddy. „Ja kui Matilda tuleb, mõlemad püssid laetud, siis oletan, et meie laeme enda omad ja peatänaval tuleb lõpuks tulistamine.“

„Te oleksite pidanud selle paganama hoone juba aastaid tagasi Harryle müüma,“ torises Ruth Ann.

„Selles hoones ei ole mitte millegagi midagi valesti ja me ei müü maad või valdust. Armas Jumal andis meile ainult nii palju ja me ei

